

DEEL I

BUIGEN

Hic sunt leones. 'Hier zijn leeuwen.'

NERO AU AUGUSTUS

1

KRIJGSHEREN

Ik sta op de brug van mijn starship, mijn gebroken arm zit in gelgips, ik heb de ionenblaren nog vers in mijn nek. Ik ben doodmoe. Mijn scheerder wikkelt zich als een koude metalen slang om mijn goede rechterarm. Voor mij opent zich het heelal, onmetelijk en verschrikkelijk. Kleine lichtfragmenten prikken door het donker en oerschaduwen bewegen zich voor de sterren die zich aan de rand van mijn gezichtsveld bevinden. Asteroïden. Ze zweven langzaam rond mijn oorlogsschip *Quietus*, terwijl ik de duisternis afzoek naar mijn prooi.

‘Win’ was de opdracht van mijn meester. ‘Win omdat mijn kinderen het niet kunnen en je zult de naam Augustus eer toebrengen. Win op de Academie en je wordt beloond met een vloot.’ Hij houdt van dramatische herhaling. Zoals met de meeste staatsmannen het geval is.

Hij wil dat ik voor hem ga winnen, maar ik ga winnen voor het Rode meisje dat een droom had die boven haarzelf uitsteeg. Ik wil winnen omdat hij moet sterven en haar boodschap door de eeuwen heen zal weerklinken. Klein kunstje.

Ik ben twintig. Groot en breedgeschouderd. Mijn uniform van sabelbont is verfomfaaid. Lang haar en gouden, bloeddoorlopen ogen. Mustang zei eens dat ik een scherp gezicht heb, met

een kaaklijn en een neus als uit marmer gebeiteld. Ik mijd spiegels. Het is beter om het masker dat ik draag te vergeten, het masker dat het gehoekte litteken draagt van de Gouden, die heersen over de werelden van Mercurius tot Pluto. Ik ben een van de Weergalozen Getekenden. De wreedste en schranderste wezens van het hele mensenras. Maar ik mis de aardigste onder hen. Degene die mij vroeg te blijven toen ik bijna een jaar geleden op haar balkon haar en Mars vaarwel zei. Mustang. Bij ons afscheid gaf ik haar een gouden ring met de afbeelding van een paard, en zij mij een scheerder. Typerend.

In mijn geheugen is de smaak van haar tranen vervaagd. Sinds ik Mars verlaten heb, heb ik niets meer van haar gehoord. Erger nog, sinds ik gewonnen heb op het Instituut van Mars heb ik niets meer van de Zonen van Ares gehoord. Danser zei dat hij contact met me op zou nemen wanneer ik afgestudeerd was, maar ik ben op drift geraakt in een zee van Gouden gezichten.

Dit is zo anders dan de toekomst die ik mij als jongetje had voorgesteld. En ook zo anders dan de toekomst die ik voor mijn volk in gedachten had toen ik de Zonen toestond mij te modeleren. Ik dacht dat ik de werelden zou veranderen. Welke jonge dwaas denkt dat niet? Maar in plaats daarvan ben ik opgeslokt door het raderwerk van dit uitgestrekte rijk terwijl het onverbiddelijk voortdendert.

Op het Instituut leerden ze ons te overleven en te veroveren. Hier aan de Academie hebben we geleerd wat oorlog voeren is. Nu testen ze onze inventiviteit. Ik geef leiding aan een vloot oorlogsschepen in de strijd tegen andere Gouden. We vechten met oefenmunitie en voeren raids uit van schip naar schip, zoals de Gouden astrale gevechten leveren. Waarom zou je een schip vernietigen ter waarde van het bruto jaarproduct van twintig steden als je er ook een Zuiger met Obsidianen, Gouden en Griizen naartoe kunt sturen om de vitale onderdelen uit te schakelen en het schip buit te maken?

Naast de lessen in astrale gevechten stampten onze docenten de stelregels van hun ras er bij ons in. Slechts de sterken overleven. Slechts de briljanten heersen. Daarna zijn ze vertrokken

en lieten ons het verder zelf uitvechten, van asteroïde naar asteroïde reizend, op zoek naar voorraden en uitvalsbases, onze medestudenten najagend tot er nog slechts twee vloten over waren.

Ik speel nog steeds een spel. Alleen is dit het dodelijkste tot nu toe.

‘Het is een valstrik,’ zegt Roque, die achter me staat. Zijn haar is lang, net als het mijne, en zijn gezicht is zacht als van een vrouw en kalm als van een filosoof. Moorden in de ruimte is anders dan moorden op land. Roque is een fenomeen wat dat betreft. Hij zegt dat er poëzie in zit. Poëzie in het bewegen der sferen en het koersen van de schepen daartussenin. Zijn gezicht past bij dat van de Blauwen, die deze vaartuigen bemannen – ijle mannen en vrouwen die als eigenzinnige geesten door de metalen gangen zweven. Ze zijn een en al logica en discipline.

‘Maar het is niet zo’n elegante valstrik als Karnus misschien denkt,’ vervolgt hij. ‘Hij weet dat we het spel graag willen afmaken en zal dus aan de andere kant wachten. Iemand klemzetten en dan raketten afschieten. Al sinds mensenheugenis een beproefde methode.’

Roque wijst naar de ruimte tussen twee asteroïden, een smalle strook waar we doorheen moeten als we Karnus’ beschadigde schip willen blijven volgen.

‘Alles is een verrekke valstrik,’ zegt Tactus au Rath, lang, mager en onverschillig, en hij gaapt. Hij leunt met zijn angstaanjagende postuur tegen de patrijspoort en neemt een shot pep uit de ring aan zijn vinger. De huls waar het in zat, gooit hij op de vloer. ‘Karnus weet dat hij verloren heeft. Hij zit ons gewoon te zieken. Hij wil dat we hem blijven achtervolgen zodat we niet kunnen slapen. De egoïstische zak.’

‘Je bent echt een Pixie. Altijd aan het zeiken en jammeren,’ haalt Victra au Julii uit vanaf haar plaats bij de patrijspoort. Haar puntige haar hangt net over met jade doorboorde oren. Ze is zowel onstuimig als wreed, maar niet bovenmatig, en ze gebruikt geen make-up om de littekens te verdoezelen die ze in zevenentwintig jaar heeft opgelopen. En dat zijn er heel wat.

Haar ogen liggen diep in hun kassen. Ze heeft een brede, sensuele mond met lippen die ervoor zijn geschapen om op een poeslieve manier met iedereen de vloer aan te veegen. Ze lijkt meer op haar beroemde moeder dan op haar jongere halfzus Antonia, maar als het gaat om rotzooi trappen is ze beiden verreweg de baas.

‘Valstrikken betekenen niets,’ stelt ze. ‘Zijn vloot is in de pan gehakt. Hij heeft nog maar één schip. Wij hebben er zeven. Waarom slaan we hem niet op zijn bek?’

‘Dárrrow heeft er zeven,’ brengt Roque haar in herinnering.

‘Sorry, wat zei je?’ vraagt ze, geïrriteerd vanwege de terechtwijzing.

‘Dat Darrow nog zeven schepen over heeft. Je zei namelijk “wij hebben”. Ze zijn niet van ons. Hij is Primus.’

‘De pedante poët slaat weer toe. Dat verandert niets aan de zaak, mijn beste man.’

‘Je bedoelt dat we snel moeten toeslaan in plaats van voorzichtig te werk te gaan?’ vraagt Roque.

‘Het is zeven tegen één. Het is bijna gênant om dit nog langer te laten duren. Dus laten we die boef van een Bellona als een kakkerlak onder onze stevige laars vertrappen, terugvliegen naar de basis, onze beloning van Augustus in ontvangst nemen en gaan feesten.’ Ze draait met haar hiel ter verduidelijking.

‘Helemaal mee eens,’ zegt Tactus. ‘Mijn koninkrijk voor een gram demonenStof.’

‘Is dat je vijfde pepshot van vandaag, Tactus?’ vraagt Roque.

‘Jazeker, bedankt voor het meekijken, mammie. Maar ik word moe van deze militaire troep. Ik verlang geloof ik naar Parelclubs en een flinke hoeveelheid fatsoenlijke drugs.’

‘Je gaat de vernieling in.’

Tactus slaat op zijn dij. ‘Leef snel, sterf jong. Als jij een saaie ouwe knar bent, zal ik voortleven als een heerlijke herinnering aan verfijsder tijden en decadente dagen.’

Roque schudt zijn hoofd. ‘Mijn eigenninnige vriend, op een dag zul je iemand vinden van wie je houdt, die je laat lachen om de dwaas die je eens was. Je zult kinderen krijgen. Een landgoed

bezitten. En op de een of andere manier zul je leren dat er belangrijker dingen zijn dan drugs en Rozen.’

‘Allemachtig.’ Tactus staart hem vol afgrijzen aan ‘Wat lijkt me dat ellendig.’

Ik tuur op de tactische display en bemoei me niet met hun geintjes.

De prooi waar we op jagen is Karnus au Bellona, de oudere broer van mijn voormalige vriend Cassius au Bellona en de jongen die ik doodde tijdens de Passage, Julianus au Bellona. Cassius is de favoriete zoon van die familie van krullenbollen. Julianus was de aardigste. En Karnus? Mijn gebroken arm vormt daar het bewijs van – hij is het monster dat ze uit de krochten van hun huis loslaten om dood en verderf te zaaien.

Sinds het Instituut heeft mijn roem zich verder verspreid. Dus toen de AartsGouverneur mij eindelijk naar mijn vervolgstudie zond en dit nieuws tot het roddelcircuit van de Violetten doordrong, werden ook Karnus au Bellona en een paar uitverkoren neven door Cassius’ moeder gezonden om te ‘studeren’. De familie wil mijn hart op een schaal. Vrij letterlijk. Alleen het insigne van Augustus houdt hen tegen. Mij aanvallen staat gelijk aan hem aanvallen.

Maar die hele vendetta of bloedwraak tussen mijn meester en de Bellona kan me geen bal schelen. Ik wil de vloot, zodat ik die kan gebruiken voor de Zonen van Ares. Wat een puinhoop zou ik daarmee kunnen aanrichten. Ik heb toevoerlijnen, sensorenstations, gevechtstroepen, datacentrales in kaart gebracht – alle kritieke plekken die de Gemeenschap zouden kunnen laten wankelen.

‘Darrow.’ Roque komt dichterbij. ‘Word niet overmoedig, denk aan Pax. Trots is dodelijk.’

‘Ik wil juist dat het een valstrik is,’ zeg ik tegen hem. ‘Laat Karnus maar omkeren en de confrontatie met ons aangaan.’

Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Je hebt zelf een valstrik voor hem gezet.’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Je had het ons kunnen vertellen. Ik had...’

‘Karnus gaat eraan vandaag, broeder, zo simpel is het.’

‘Maar natuurlijk, ik wil alleen maar helpen, dat weet je toch?’

‘Jawel.’ Ik onderdruk een geeuw en laat mijn blik over de brugschachten onder en achter me gaan. Blauwen in allerlei schakeringen zijn bezig met de systemen die het schip aansturen. Zij spreken langzamer dan de andere Kleuren, met uitzondering van de Obsidianen, die liever digitaal communiceren. Ze zijn ouder dan ik en allemaal afgestudeerd aan de Middernachtschool. Verderop, bijna aan het eind van de brug, houden Grijeze mariniers en een aantal Obsidianen de wacht. Ik sla Roque op de schouder. ‘Het is zover.’

‘Matrozen,’ roep ik naar de Blauwen in de schachten. ‘Nu allemaal je hoofd erbij houden. Dit is de laatste nagel aan de doodskest van Bellona. Als we deze etterbak de ether in knallen, beloof ik jullie het grootste geschenk waartoe ik bij machte ben – een week goed slapen. Mooi toch?’

Een paar Grijezen aan het eind van de brug lachen. De Blauwen tikken alleen met hun knokkels op hun apparatuur. Ik zou de helft van mijn goedgevulde bankrekening, met dank aan de AartsGouverneur, ervoor overhebben om één zo’n flets luchthoofd te zien lachen.

‘Genoeg vertraging,’ kondig ik aan. ‘Kanonniers, neem positie in. Roque, bundel de destroyers. Victra, zorg voor de targeting. Tactus, schakel de verdediging in. We maken er nu een eind aan.’ Ik kijk naar mijn spichtige roerBlauwe. Hij staat in de schacht beneden mijn commandoplatform, te midden van vijftig anderen. De slangachtige digiTats op de kale hoofden van de Blauwen en hun spinachtige handen gloeien hemelsblauw en zilver wanneer ze aangesloten worden op de computers van het schip. In hun ogen verschijnt een nietsziende blik zodra de optische zenuwen zich richten op de digitale wereld. Ze spreken alleen uit beleefdheid met ons. ‘Roerganger, motoren naar zestig procent.’

‘Ai, ai, *dominus*.’ Hij werpt een blik op de tactische display: een bolvormige holo met een machinale stem die boven zijn hoofd zweeft. ‘Kijk uit, de metaalconcentraties in de asteroiden

kunnen problemen opleveren bij het aflezen van de spectrometers. We hebben geen goed zicht. Er zou zich een vloot kunnen schuilhouden aan de andere kant van de asteröiden.’

‘Hij heeft geen vloot. We gaan er vol in,’ zeg ik. De motoren van het schip donderen. Ik knik naar Roque en zeg: ‘*Hic sunt leones*’. Het motto van onze meester Nero au Augustus, Aarts-Gouverneur van Mars, dertiende van zijn naam. Mijn krijgsheren herhalen de leus.

Hier zijn leeuwen.